

Arrest

nr. 200 788 van 7 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 februari 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 november 2015 en dient op 2 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 14 april 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 24 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Zerani gelegen in het district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U verklaart er uw volledige leven te hebben gewoond. U woonde samen met uw ouders, zussen en broers. U verklaart soenniet te zijn en bent Tadzjiek van etnische origine. U ging niet naar school, maar volgde gedurende zeven jaar religieuze lessen. U hebt niet gewerkt in Afghanistan. Uw vader was gedurende tien tot vijftien jaar werkzaam voor internationale organisaties. Meer bepaald werkte hij als verpleger in het Algemeen Ziekenhuis van Jalalabad voor "Healthnet", een Zweedse organisatie en het "International Committee of the Red Cross" (ICRC). Zestien of zeventien dagen voor uw vertrek, werd u 's nachts bezocht door enkele onbekende mannen. Ze waren gemaskerd en gewapend. Ze vroegen of uw vader thuis was. Uw vader was er op dat moment niet. U vertelde hen dat. Ze werden kwaad, sloegen u en doorzochten het huis. Uw moeder vertelde hen dat uw vader niet thuis was, waarop één van de mannen tegen haar zei dat ze haar zoon zou zien sterven, terwijl hij naar u wees. Twee of drie dagen later, vond u een dreigbrief van de taliban aan uw deur. U ging met uw vader naar de moskee, waar de ouderen uw vader vertelden dat u beter binnen zou blijven. Twee of drie dagen nadien werd er een tweede dreigbrief van de taliban aan de malik van het dorp bezorgd. De malik adviseerde uw vader dat hij hulp moest zoeken bij de autoriteiten. Twee of drie dagen daarop ging u met uw vader naar het districtskantoor. Het districtshoofd verwees uw aanvraag door naar de veiligheidscommandant. Vervolgens bleef u veertien of vijftien dagen thuis, waarna uw vader opnieuw naar het districtskantoor ging om te informeren naar de aanvraag. Daar vertelde men dat er niet in persoonlijke veiligheid kon worden voorzien. Vervolgens bracht uw vader u naar uw tante, waar u twee of drie dagen bleef. Hierna vertrok u uit uw land van herkomst. Via Afghanistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, een aantal onbekende landen en Duitsland, reisde u naar België, waar u op onbekende datum aankwam en op 2 december 2015 asiel aanvroeg. Na aankomst in België, belde u meteen uw familie op. U vernam dat uw familie na uw vertrek verhuisde omwille van de problemen. Uw vader vertelde tevens dat hij zijn werk had stopgezet.

Ter staving van uw relaas, legt u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) volgende documenten neer: uw tazkara (Afghaanse identiteitskaart), documenten aangaande de job van uw vader, twee dreigbrieven, een brief die uw problemen beschrijft en een envelop.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat in uw hoofde geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onaannemelijkheden en incoherenties in uw asielrelaas verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw beweerde geboortedatum niet aannemelijk is. U meent tijdens uw gehoor op het CGVS op datum van 14/04/2017 bijna 18 jaar oud te zijn. De leeftijdsbepaling van 18 januari 2016, die u werd betekend door de dienst Voogdij, stelt echter dat u op datum van 10/12/2015 zeker ouder bent dan 18 jaar, waarbij u toen een minimumleeftijd had van 21,3 jaar (zie leeftijdsbepaling door de Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, referentie

6/MIN/2015/29441). Dat u op 2 februari 1999 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek ongeloofwaardig te zijn. U kan derhalve niet als minderjarige worden beschouwd, waardoor de Internationale Conventie voor de rechten van het kind evenmin op u kan worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algehele geloofwaardigheid.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat u geen zicht wenst te bieden op dagelijkse leefwereld en uw profiel. Zo beweert u dat u ongeschoold bent en slechts in beperkte mate tekst kan lezen (CGVS, p.6). Hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat u tot en met het tweede middelbaar school liep (zie DVZ, Verklaring DVZ, 16/03/2016, Vraag 11), verklaart u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u ongeschoold bent en louter Koran lessen in de moskee volgde (CGVS, p.6). U zou deze lessen dagelijkse tweeënhalf uur en gedurende zeven jaar hebben gevolgd (CGVS, p.6, 7). Toch moet u elk antwoord schuldig blijven wanneer u gevraagd wordt uit hoeveel soera's of hoofdstukken de Koran bestaat (CGVS, p.8). U blijkt het woord soera zelfs niet te kennen (CGVS, p.8). Ook wanneer u gevraagd wordt uit hoeveel verzen de Koran bestaat, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.8). Wanneer u gevraagd wordt waarom u op deze eenvoudige vragen niet kan antwoorden, ondanks uw jarenlange religieuze opleiding, verklaart u dat u een slecht geheugen heeft (CGVS, p.9). Wanneer u herhaaldelijk gevraagd wordt om een zicht te geven op de concrete lesinhoud, moet u opnieuw elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.9). Hoewel u verklaarde acht van de dertig delen van de Koran gestudeerd te hebben, kan u louter de eerste drie delen bij naam noemen (CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt om iets meer te vertellen over de inhoud van één van deze acht delen, moet u opnieuw elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.9). Wanneer u tenslotte gevraagd wordt om eender wat over de Koran te vertellen, moet u opnieuw elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.9). Uit uw verklaringen dient te worden afgeleid dat u niet aannemelijk maakte dat u als kind jarenlang Koranles volgde in een madrasa. Ook wanneer u de kans wordt gegeven om van deze verklaringen af te stappen, wenst u hier niet op in te gaan (CGVS, p.9). Hieruit dient te worden afgeleid dat u geen zicht wenst te geven op uw opleiding, waardoor bijgevolg geen rekening kan worden gehouden met uw beweerde lage opleiding in de beoordeling van uw verklaringen. Ook over het gegeven of u al dan niet ooit gewerkt hebt in Afghanistan legt u tegenstrijdige verklaringen af doorheen uw asielprocedure. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ dat u drie à vier jaar geleden hout in vrachtwagens laadde (Verklaring DVZ, Vraag 12). Op het Commissariaat-generaal ontkent u ooit met hout te hebben gewerkt. Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, beweert u dat u dit nooit hebt gezegd (CGVS, p.8). U verklaart nooit als arbeider te hebben gewerkt en verklaart louter uw vader te hebben geholpen in de uitvoering van zijn werk bij u thuis (CGVS, p.8). Uw tegenstrijdige verklaringen over uw exacte werkzaamheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel. Zoals reeds gesteld kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd en opleiding. Dat u bovendien als oudste zoon niet zou hebben gewerkt behalve dat u uw vader wel eens hielp thuis, is in Afgaanse context waar de oudste zoon een grote verantwoordelijkheid draagt in het gezin, eerder bedenkelijk te noemen.

Vervolgens kan er evenmin aan de door u beweerde daden van vervolging geloof worden gehecht omdat uw verklaringen dienaangaande niet eensluidend kunnen worden genoemd. Zo kan u aanvankelijk niet aangeven hoeveel talibs uw ouderlijke woning binnenvielen op zoek naar uw vader (CGVS, p.11). Wanneer het Commissariaat-generaal u hierover verdere vragen stelt, beweert u dat er minstens twee – en vermoedelijk minstens drie – bezoekers waren. Twee ervan kwamen uw huis binnen en u hoorde pijnkreten van een derde persoon die op straat bleef (CGVS, p.11). Tijdens uw gehoor op de DVZ verklaarde u echter dat er een onbekende bij u aan de deur stond die naar uw vader vroeg. U sprak enkel over deze ene onbekende en maakte geen gewag over meerdere talibs die u thuis opzochten. Verder zei u dat deze onbekende kwaad is weggegaan. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u tijdens het bezoek van deze vreemden gewelddadig werd behandeld. U vertelt het volgende: "Hij sloeg me. Ik werd in het huis geduwd en geslagen" (CGVS, p.10, 14). Dat u over het gewelddadige karakter van het bezoek van de talibs tijdens uw gehoor op de DVZ geen gewag maakte, is opmerkelijk, aangezien dit de zwaarste fysieke aantijging van uw relaas vormt. Bevreemdend is tevens dat u uw aanvallers slechts zeer summier kan beschrijven tijdens uw gehoor op CGVS. Zo verklaart u aanvankelijk louter dat hun gezichten bedekt waren (CGVS, p.14). Wanneer u gevraagd wordt om verder te vertellen, verklaart u dat zij gewapend waren en lang haar hadden (CGVS, p.14). Wanneer u tot tweemaal toe wordt gevraagd naar een betere beschrijving, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p.14). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om te beschrijven wat u denkt als u aan deze mannen terugdenkt, blijft u opnieuw het antwoord schuldig (CGVS, p.14). U zegt enkel dat u niets meer weet. Het is echter ongeloofwaardig dat u hierover niets meer kan vertellen,

aangezien deze mannen u zouden hebben aangevallen en u met de dood bedreigd zouden hebben wat de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Afghanistan.

Tevens legt u over de inhoud van de tweede dreigbrief van de taliban tegenstrijdige verklaringen af, waardoor u de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw in het gedrang brengt. Zo verklaarde u bij DVZ dat u de inhoud van de tweede dreigbrief niet kende (zie DVZ, Vragenlijst, 16/03/2016). Op het Commissariaat-generaal echter, verklaart u expliciet dat u voor uw vertrek uit Afghanistan wel op de hoogte was van de inhoud van de tweede brief (CGVS, p.14). U verklaart dat uw vader, toen u nog in Afghanistan was, de brief voorlas aan uw moeder en dat zij u vervolgens de inhoud meedeelde (CGVS, p.15). U verklaart met andere woorden dat u ten tijde van uw gehoor op de DVZ reeds op de hoogte was van de inhoud van deze brief, wat tegenstrijdig is aan de verklaringen die u op de DVZ zelf aflegde. Wanneer u met uw tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, volgt er aanvankelijk een lange stilte, waarna u verklaart dat de vertaler u zei dat u zich moest haasten (CGVS, p.15). Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met de letterlijke uitspraak die u deed bij DVZ over de brief, namelijk "Ik weet niet wat erin stond", herhaalt u dat het de fout van de vertaler is (CGVS, p.15). Dat u echter beweert dat de tolk bij DVZ u aanspoorde om zich te haasten, verantwoordt geenszins uw contradictorische verklaringen. Ook dat u aangeeft dat uw vader na ontvangst van de tweede dreigbrief zonder het nemen van enige veiligheidsvoorzorgen verder werkte (CGVS, p.18, 21), is ongeloofwaardig. U verklaart hierover: "Hij deed niets voor zijn veiligheid. Ze (de taliban) vallen niet onmiddellijk aan. Ze bedreigen je eerst en wachten dan" (CGVS, p.18). Het is echter contradictorisch te noemen dat uw vader, die omwille van zijn job aan de basis lag van de moeilijkheden met de taliban, aanvankelijk zijn werk verderzet; terwijl voor u alles in gereedheid wordt gebracht om het land te ontvluchten. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u: "Ik zei dat ze eerst dreigen en daarna niets doen. Ze doen niets terwijl ze wachten" (CGVS, p.18). Dat uw vader en uzelf in het kader van de veiligheid van uzelf en uw familieleden zouden vertrouwen op dit beweerde werkingspatroon van de taliban, is ongeloofwaardig.

U maakte geen gewag van verdere moeilijkheden met de taliban ten aanzien van uw familieleden na de ontvangst van de tweede dreigbrief (CGVS, p.17). Het is echter opmerkelijk dat er twee dreigbrieven worden verstuurd, dat uw vader en uzelf geen gevolg geven aan de eisen en dat de taliban geen verdere acties onderneemt. Indien uw vader en u zelf daadwerkelijk werden gevisieerd door de taliban met het oog op vervolging, kan verwacht worden dat de taliban eerder tot actie zou overgaan.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen daden van vervolging, waardoor u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw tazkara, de documenten van het werk van uw vader, de twee dreigbrieven, de brief die uw problemen beschrijft en de envelop kunnen uw identiteit en relaas alleen bevestigen indien zij gepaard gaan met aannemelijke en samenhangende verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afgaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van

regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* de artikelen 48/4, § 2, b) en c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* de artikelen 48/4, § 2, b) en c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling:
De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;
 een gegronde vrees voor vervolging hebben;
 “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.
 de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.
 Deze elementen toegepast op verzoeker:
 zich buiten het land van herkomst bevinden
 Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 2 december 2015.
 een gegronde vrees voor vervolging hebben
 Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).
 Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn. Verzoeker zou niet aannemelijk gemaakt hebben dat hij omwille van Taliban vervolging vreest. Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de profiel van verzoeker, iemand – totaal analfabeet en met mentale problemen.
 Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:
 Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.
 Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.
 Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn.
 Verweerster heeft geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoeker.
 Verzoeker was op de dag van het gehoor ziek. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar de zijn verklaringen tijdens het gehoor over haar medische toestand en eveneens de klacht die zijn raadsman ingediend heeft bij de Fedasil. (stuk 2)
 Verzoeker wenst eveneens het antwoord van Fedasil over deze klacht voorleggen aan uw Raad. (stuk 3)
 Het is logisch dat Fedasil de schuld niet erkent. Het is een algemeen gekend feit dat Fedasil niet echt bezig is met de medische problemen van asielzoeker.
 Voor alle ziektes geven ze een paracetamol. Als u hoofdpijn heb, depressief, misselijk, zwak ben of niet kan slapen krijgt men de wonderpil paracetamol.
 Fedasil stelt dat haar verpleegster tot conclusie kwam dat er geen redenen zijn om het gehoor te annuleren.
 Mijn cliënt meent dat de verpleegster hem zeer oppervlakkig onderzocht heeft en dat een verpleegster nooit is staat is om in de hoofd van een persoon te kijken.
 Hoe kan ze weten of mentaal verzoeker niet in staat is om een interview af te leggen?
 Zelfs een psycholoog of psychiater kan moeilijk dit weten, laat staan een verpleegster.
 Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.
 Dat dit middel gegronnd is.”

En

“Verweerster begint haar motivering met het leeftijdsonderzoek en stelt dat dit de geloofwaardigheid van verzoeker getast heeft.
 Verzoeker is geboren in een land waar leeftijd een relatief begrip is. De meeste Afghanen weten niet wanneer ze geboren zijn.
 In de Afgaanse identiteitsdocumenten staan meestal het volgende:
 Visueel lijkt betrokken op iemand van bv. 16 jaar of 18 jaar.
 Wanneer een administratie deze methode gebruikt om de leeftijd te bepalen, mag men verzoeker onmogelijk kwalijk nemen dat hij zijn juiste leeftijd niet weet.

Waarom is zijn geloofwaardigheid getast is een vraagteken. Verweerder heeft nagelaten om dit dossier op een objectieve wijze te onderzoeken. Het feit dat ze in het begin van de bestreden beslissing naar leeftijd van verzoeker verwijst en stelt dat verzoeker geloofwaardigheid getast is, is een bewijs dat ze vooringenomen is in haar beslissing.

Verweerder is vertrokken met de gedachte tijdens haar onderzoek dat verzoeker niet geloofwaardig is. Hoe kan ze dan een objectieve beslissing nemen?

Verweerder stelt dat verzoeker geen zicht biedt op zijn dagelijkse leefwereld. Verzoeker heeft geen belang om zoiets te doen.

Verzoeker is naar madrasa gegaan en niet naar de school. Het argument van verweerder dat verzoeker niet wist over Koran klopt niet.

Verzoeker kende de naam eerste delen van Koran. Mensen die niet naar de koran lessen gegaan zijn kunnen nooit deze namen kennen.

Verweerder heeft nagelaten om met deze informatie rekenen te houden. Verweerder verwacht ten onrechte van verzoeker dat hij antwoord moet geven over hoeveel soera's er in Koran zijn.

Deze informatie mag men verwachten via iemand die een opleiding volgt tot 'Qari' met het oog om daarna les te geven aan de anderen.

Verweerder heeft nagelaten om testen of verzoeker effectief Koran kan lezen. Verweerder heeft nagelaten om een van die soera's aan verzoeker voor te leggen en vragen om dit te lezen.

Men mag in 3 seconden bij wijze van spreken te weten kan komen of iemand effectief Koran lessen gevolgd heeft in een madrasa of niet.

Verweerder heeft meer aandacht besteden aan de theorie dan in de praktijk – door hem niet te testen of hij effectief Koran kan lezen.

Dit is een bewijs dat verweerder zijn onderzoek gebrekkig gevoerd heeft en tot een conclusie gekomen op basis van verkeerde vaststellingen.

Verweerder verwijst verder naar het gehoor van de DVZ en stelt dat er iets anders gezegd zou zijn over het aantal personen die op die nacht binnenvielen in de woning van verzoekers.

Verweerder heeft nagelaten om die gehoorverslag op een zorgvuldige wijze te lezen. Verzoeker heeft in het begin van het gehoor vermeld dat er fouten zijn over dit punt en dat hij dit wil verbeteren.

Zie pagina 2 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

Zaken die foutief genoteerd werden?

Ik zei dat er een persoon was met een discussie met mij en dat hij ons huis geforceerd binnenkwam.

Ze waren met drie of vier. Dit is het.

Verweerder vindt het contradictorisch dat verzoekers vader niet gevlucht is maar verzoeker wel.

Verweerder heeft het over het hoofd gezien dat verzoeker was betrokken in een discussie met de Taliban en niet verzoekers vader.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker, zijnde analfabeet en not fit to interview

Het leven van verzoeker niet in gevaar is door de Taliban

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel EN mentale toestand.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.

Verweerder roept ten onrechte een intern vlucht alternatief in. Verzoeker meent dat hij over geen intern vlucht alternatief beschikt in Jalalabad.

Verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom Jalalabad een geschikte plaats is voor verzoeker.

Verweerder heeft dit punt totaal niet onderzocht en zomaar een intern vluchtalternatief ingeroepen.

Verweerder stelt ten onrechte dat er voor verzoeker een intern vluchtalternatief voorhanden is in Jalalabad. Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende rapporten over de situatie in Jalalabad:

25.11.2016 - Radio Free Europe/Radio Liberty

Afghanistan

Nangarhar province: At least 5 people killed by triple bombing in Jalalabad [ID 332882]

Nangarhar province: At least 5 people killed by triple bombing in Jalalabad Triple Bombing Kills At Least Five In Afghanistan Afghan officials say a triple bombing has killed at least five people and wounded dozens in eastern Afghanistan. Attahullah Khogyani, spokesman for the provincial governor of Nangarhar, said the blasts on November 25 took place in different parts of Jalalabad, the provincial capital. There was no immediate claim of responsibility for the three bombings in Jalalabad, which has been the scene of a string of deadly attacks by Islamic State (IS) militants. Khogyani said the first blast was a roadside bomb that exploded outside the house of a local prison official, Abdul Hakim, killing him and a child and wounding six others. The second explosion hit a fire brigade office, killing three and wounding 21. Khogyani said the third blast came as people gathered at Hakim's house after the first blast, but there were no reports of casualties. IS militants have been intensifying their attacks in Afghanistan as Afghan forces, backed by U.S. air strikes, step up attacks against them in eastern Afghanistan, along the porous border with Pakistan. Based on reporting

http://www.ecoi.net/local_link/332882/461071_en.html

2016 - UK Home Office

Afghanistan

Country information and protection guidelines for British asylum authorities on gender-based violence against women (situation of women in society; legal context; social and economic rights; harmful traditional practices; sexual and gender-based violence; state attitudes and response to violence against women; available assistance) (Update of ID 319424) [ID 332885]

Rapporteur expressed concern at the: 'escalating level of targeted attacks against high-profile women, particularly those working in the public sector. For instance, in February 2015, a former journalist and member of the provincial council of Nangarhar Province was wounded in an explosion in Jalalabad city and died a week later. In November 2014, a parliamentarian was targeted in a suicide

http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1480579461_cpin-afghanistan-women-fearing-gbv.pdf

Verzoeker verwijst naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie. In deze rechtspraak houdt de rechter rekening met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief. In een rapport van UNICEF van 4 augustus 2012 (Unicef Humanitarian Action Update, Democratic Republic of the Congo' (te vinden op www.unicef.org) staat dat het percentage van het algehele acute ondervoeding in Afghanistan 18% is. Een percentage dat hoger ligt dan het algehele acute ondervoeding van 15%. (zie rechtspraak van rechtbank in Zwolle, 10 juni 2013, nr. 13/467).

Verzoekster wenst in die zin te verwijzen naar het hieronder staande rapporten:

Fighting food insecurity in Afghanistan

1116 words

3 January 2014

IRIN Asia Service

IRNASIAS

English

© 2014 IRIN. All Rights Reserved. Provided by Syndigate.info, an Albawaba.com company

KABUL, 3 January 2014 (IRIN) - A network of critical emergency grain reserves across Afghanistan is set to boost food security and help strengthen resilience in a country that struggles to grow enough food to feed its 31 million people.

"Grain reserves for a country like Afghanistan are absolutely critical," Gerard Rebello, Head of Logistics & Pipeline at the UN World Food Programme (WFP), told IRIN. "Afghanistan is a landlocked country, so there needs to be a mechanism in place in case supplies cannot come in. The country's annual production does not meet the annual consumption, and it's a country that has recurrent natural disasters."

The first [<http://reliefweb.int/report/afghanistan/strategic-grain-reserve-inaugurated-kabul-boost-emergency-response-capacity>] of a planned series of Strategic Grain Reserves (SGR), a warehouse with a 22,000 metric ton capacity, opened in late 2013 in the capital, Kabul, at a cost of US\$7.7 million.

The WFP-Afghan government project aims to construct depots in various locations that will eventually hold a total of 200,000 metric tons of food - enough to feed two million people for up to six months in times of emergency. SGRs are planned for other cities, including Mazar-e-Sharif, Herat, Pul-i-Khumri and Kandahar.

"The 200,000 tons, which is the planned figure, is not a big amount," said Rebello. "But it is enough to buy time. It's enough to respond to small disasters while long-term help comes in."

Mujeed Qarar, a spokesman for the Ministry of Agriculture, Irrigation and Livestock (MAIL), pointed out that in recent years aid agencies have started shifting their focus to longer-term infrastructure projects.

International troop numbers are being drawn down, and humanitarians fear donor funding is likely to diminish as attention turns elsewhere.

In 2009-10, reconstruction started on a separate existing network of long-term silos, which can store grain for up to two years.

Wheat production

Wheat production in 2013 was the highest the country has experienced in the past 30 years, with the harvest estimated at around 6.5 million tons, according to MAIL.

Increased grain production is welcome, but food security is uneven, with poor transport links and distribution networks creating continuing challenges, not least in the winter months, when areas like Badakhshan are cut off. Afghanistan is also prone to recurring drought and natural disasters.

National grain deficits are in the main filled by commercial imports from neighbouring Pakistan and Kazakhstan. But the global food price hikes of 2008 showed international markets cannot always be relied upon for freely available and affordable food. That year, wheat flour prices in Afghanistan doubled [<http://ftp.iza.org/dp6621.pdf>]. The reserves should also bring greater stability to local grain markets.

Vulnerability

Internally displaced persons (IDPs) and returned Afghan refugees, who currently number around 536,000, are disproportionately exposed to food insecurity and malnutrition. According to UNICEF's 2013 mid-year report [http://www.unicef.org/appeals/files/UNICEF_Afghanistan_HAC_mid-year_report-July_2013.pdf], the number of Afghans displaced by conflict increased by 7.4 percent from 2011 to 2012.

At the Indira Gandhi hospital in Kabul, a displaced 19-year-old mother, originally from Logar province in eastern Afghanistan, is seeking treatment for her child. "We cannot get my daughter enough food because my husband and other relatives are unemployed, and our harvest was not good this year because of the cold weather," she said. "We are not doing well economically, that is why she is suffering from malnutrition."

A report [<http://www.fews.net/central-asia/afghanistan/food-security-outlook/thu-2013-10-31-mon-2014-03-31>] by the Famine Early Warning Systems Network (FEWS NET) in November 2013 raises concerns about increasing food security issues among IDPs, particularly those in western Herat province, bordering Iran.

Many families struggle during the winter months, when job opportunities are limited and the prices of necessities such as fuel, wood and oil are at their highest.

The head of the malnutrition ward at the Indira Gandhi hospital, Dr Saifullah Abasin, says up to 70 percent of the children in the hospital are underweight, and up to 85 percent are malnourished.

"In the malnutrition ward, we admit up to around 250 patients a month. If the patients are brought in time there may be no deaths - but if they are not brought in time... Of the 250, anywhere from 5 to 10 percent of them do not survive," he said.

A 2012 World Bank report [<http://siteresources.worldbank.org/AFGHANISTANEXTN/Resources/305984-1264608805475/6739619-1286210806756/AFPovertyReport.pdf>] noted that on average, 29 percent of Afghans were not able to meet their daily requirement of 2,100 calories.

Children are particularly vulnerable. According to a WFP statement released in October 2013 [<http://www.rawa.org/temp/runews/2013/10/16/60pc-afghan-children-facing-malnutrition-wfp.phtml>], 60 percent of children are facing malnutrition. "While security issues related to insurgency and foreign aggression monopolize most discourse in Afghanistan, a lesser noted form of insecurity food and nutrition shortage also threatens the country's prosperity," said the statement.

De toepassing van de bestreden beslissing kan voor ontheemding van verzoeker zorgen. Zoals hieronder vermeld worden de ontheemden disproportioneel blootgesteld aan voedsel crisis en ondervoeding.

Internally displaced persons (IDPs) and returned Afghan refugees, who currently number around 536,000, are disproportionately exposed to food insecurity and malnutrition. According to UNICEF's 2013 mid-year report [http://www.unicef.org/appeals/files/UNICEF_Afghanistan_HAC_mid-year_report-July_2013.pdf], the number of Afghans displaced by conflict increased by 7.4 percent from 2011 to 2012.

In de UNHCR Eligibility guidelines van 6 augustus 2013 staat het volgende:

UNHCR considers that an IFA/IRA is not available in areas affected by active conflict. For other areas of Afghanistan, an IFA/IRA would only be available if the claimant is able to live there in safety and security, free from danger and risk of injury. These conditions must be durable, not illusory or unpredictable. 465

http://www.ecoi.net/file_upload/90_1375862717_2013-08-06-unhcr-afghanistan-eligibility-guidelines.pdf

De opmars van IS en Daesh is een ander probleem die men zorgvuldig moet onderzoeken alvorens een intern vluchtalternatief in te roepen."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. X; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

Volgens de verzoekende partij diende zij haar land van herkomst te verlaten uit vrees om door de taliban te worden vermoord. Zestien of zeventien dagen voor haar vertrek zou zij 's nachts thuis bezoek hebben gekregen van enkele onbekende mannen die vroegen naar haar vader. De verzoekende partij zou hen naar waarheid hebben gezegd dat haar vader niet thuis was, waarop de mannen kwaad werden, de verzoekende partij sloegen en het huis doorzochten. Toen de mannen weer weggingen

zouden ze tegen verzoekers moeder hebben gezegd dat zij getuige zou zijn van de begrafenis van haar zoon en daarbij naar de verzoekende partij hebben gewezen. Twee of drie dagen na dit bezoek zou de taliban aan het huis van de verzoekende partij een dreigbrief hebben achtergelaten waarin zij eisen dat verzoekers vader zijn werkzaamheden in dienst van internationale organisaties stopzet en de verzoekende partij zich aanmeldt bij de taliban om te worden berecht. Na een gesprek met de ouderen in de moskee zou de vader van de verzoekende partij haar hebben opgedragen binnen te blijven. Twee of drie dagen later zou er door de taliban een tweede dreigbrief aan de *malik* van het dorp zijn bezorgd, waarop de verzoekende partij en haar vader een aanvraag tot bescherming zouden hebben ingediend bij de autoriteiten, die echter lieten weten dat zij hun veiligheid niet konden garanderen. Vervolgens zou de verzoekende partij door haar vader naar haar tante zijn gebracht, bij wie zij nog twee à drie dagen zou hebben verbleven alvorens haar reis naar Europa aan te vatten.

Aan het asielrelaas van de verzoekende partij kan door de Raad geen geloof worden gehecht, en wel om volgende redenen.

Vooreerst kan de verzoekende partij niet overtuigen wat betreft haar vermeende profiel van ongeschoolde jongeman en haar dagelijkse bezigheden in haar land van herkomst. De verzoekende partij stelde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij niet naar school ging en enkel koranlessen volgde in de moskee (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij evenwel tot en met het tweede middelbaar naar school te zijn gegaan (stuk 11, verklaring DVZ, rubriek 11). Haar tijdens het gehoor herhaaldelijk gevraagd om een zicht te geven op de concrete lesinhoud van haar koranlessen, kon de verzoekende partij niet specifiek zijn dan dat zij acht van de dertig delen van de Koran zou hebben gestudeerd. Haar gevraagd om iets meer te vertellen over één van deze acht delen, moest zij het antwoord schuldig blijven. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij de naam van de eerste delen van de Koran kende en stelt dat mensen die geen koranlessen hebben gevolgd deze namen nooit kunnen kennen, is haar verweer niet afdoende. Het is niet aannemelijk dat iemand die gedurende zeven jaar bijna dagelijks tweeënhalf uur de Koran heeft bestudeerd en in die tijd de eerste acht delen daarvan leerde lezen zich enkel van de eerste drie delen de naam kan herinneren en zich voor het overige niets kan herinneren van de inhoud van deze delen of van de Koran in het algemeen (stuk 5, gehoorverslag, p. 7-10). In het licht van voorgaande vaststellingen kan niet worden ingezien met welk nut de verwerende partij bij de verzoekende partij had moeten testen of zij effectief de Koran kan lezen. Dat de verzoekende partij een tekst in het Arabisch kan lezen, duidt er niet op dat zij gedurende jaren de Koran heeft gelezen. Wat betreft haar geletterdheid heeft de verzoekende partij overigens geen eenduidige verklaringen afgelegd tijdens haar gehoor. Gevraagd of zij kan lezen en schrijven, antwoordde zij aanvankelijk zonder meer ontkennend. Vervolgens gevraagd of zij niets kan lezen of schrijven, gaf zij te kennen slechts een beetje te kunnen lezen, wat maar moeilijk te rijmen valt met haar bewering dat zij de eerste acht delen van de Koran heeft leren lezen (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). De Raad stelt verder vast dat waar de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij gedurende drie à vier jaar hout in vrachtwagens laadde, zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkende dit ooit te hebben gezegd en verklaarde nooit iets anders van werk te hebben gedaan dan haar vader thuis te helpen na de koranles (stuk 11, verklaring DVZ, rubriek 12; stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Dat de verzoekende partij als oudste zoon van een verpleger in dienst van buitenlandse organisaties haar dagen hoofdzakelijk zou hebben gevuld met naar de koranles te gaan en haar vader thuis te helpen, kan de Raad niet overtuigen.

In de mate dat de verzoekende partij in gebreke blijft haar profiel van ongeschoolde analfabeet aannemelijk te maken, kan dit niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van haar verklaringen.

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de daden van vervolging waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde de verzoekende partij niet te weten met hoeveel de taliban-leden waren die bij haar thuis naar haar vader kwamen vragen. Zij gaf aan dat één persoon met haar een discussie had, een tweede haar sloeg en dat zij nog een derde persoon hoorde kermen op straat (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken had zij het echter over een onbekende die aan de deur stond en naar haar vader vroeg en maakte zij geen gewag van andere personen (stuk 10 vragenlijst, vraag 3.5). Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij aan het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op dit punt verkeerd werden genoteerd en dat de taliban met drie of vier waren,

merkt de Raad op dat deze correctie niet strookt met haar latere verklaringen volgens dewelke zij niet wist hoeveel taliban-leden haar bezochten en zij slechts gewag maakte van drie personen waarvan zij de aanwezigheid kon opmerken. Tevens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het fysiek geweld waarvan zij tijdens dit bezoek het slachtoffer zou zijn geworden, noch van het feit dat haar huis door de taliban zou zijn doorzocht. De omissie van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen is nefast voor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De geloofwaardigheid van haar relaas wordt verder in het gedrang gebracht door de vaststelling dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de inhoud van de tweede dreigbrief niet te kennen, daar waar zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet verklaarde voor haar vertrek uit Afghanistan al op de hoogte te zijn geweest van de inhoud van deze brief (stuk 11, verklaring DVZ, vraag 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 15). Tot slot kon de verzoekende partij niet op afdoende wijze verklaren waarom na ontvangst van de tweede dreigbrief besloten werd dat zij diende te vluchten maar haar vader aanvankelijk verder bleef werken zonder voorzorgen te nemen (stuk 5, gehoorverslag, p. 18, 19). Dat de verzoekende partij en niet haar vader betrokken was bij een discussie met de taliban, neemt niet weg dat haar vaders job de aanleiding vormde voor hun problemen met de taliban en dat de taliban naar hem op zoek waren toen zij aanklopten aan het huis van de verzoekende partij. In die omstandigheden is het niet logisch dat enkel de verzoekende partij zou dienen te vluchten en haar vader niet meteen maatregelen neemt voor zijn eigen veiligheid.

De Raad volgt de verzoekende partij verder niet in zoverre zij voorhoudt dat vermeende trauma's die zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis over land naar België dan wel mentale problemen waarmee zij zou kampen de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden kunnen verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om de vragen over de onderwerpen die ze zelf aanbrengt naar behoren te beantwoorden.

Wat betreft de kritiek op de wijze waarop de medische klachten van de verzoekende partij op de dag van haar gehoor door een verpleegster van het opvangcentrum zouden zijn onderzocht, merkt de Raad op dat uit het antwoord van Fedasil op de klacht ingediend door haar raadsman blijkt dat deze verpleegster na onderzoek van de verzoekende partij geen enkel symptoom heeft vastgesteld dat een uitstel van haar gehoor kon rechtvaardigen. De verzoekende partij zou ook geen specifieke medische klachten hebben gehad en enkel hebben aangegeven dat zij gestresseerd was door het feit dat zij in de namiddag haar gehoor zou moeten afleggen. Zij zou om die reden een kalmeermiddel hebben gekregen (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Deze informatie duidt er niet op dat de verzoekende partij slechts oppervlakkig zou zijn onderzocht of dat de verpleegster die de verzoekende partij onderzocht niet in redelijkheid tot de conclusie kon komen dat er geen redenen waren om het gehoor te verdagen. Blijkens het gehoorverslag heeft verzoekende partij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens niet gemeld mentaal niet in staat te zijn haar gehoor af te leggen. Pas wanneer zij naar het einde toe gewezen werd op het feit dat zij op vele vragen het antwoord niet wist, liet zij weten dat zij 's ochtends naar de dokter ging met de vraag haar gehoor uit te stellen omdat zij zich niet goed voelde (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 19, 20). De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze de duizeligheid die zij tijdens haar gehoor zou hebben gevoeld haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad is van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers asielrelaas niet op afdoende wijze kunnen worden verklaard of verschoond door aan stress gerelateerde ongemakken die de verzoekende partij parten zouden hebben gespeeld. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. X).

De Raad benadrukt dat bovenstaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, los staan van de vaststelling dat verzoekers beweerde minderjarigheid geen steun vindt in het resultaat van het leeftijdsonderzoek dat hij onderging.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere

appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 30 januari 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017 en COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij voegt geen informatie die op het tegendeel wijst. De driedubbele aanslag in Jalalabad van 25 november 2016 blijkt in rekening te zijn gebracht in de recente, door de verwerende partij bijgebrachte landeninformatie en kadert duidelijk in het hoger beschreven patroon van aanslagen waarbij onder meer de Afghaanse veiligheidsdiensten worden gevisieerd. De informatie over geweld tegen vrouwen heeft geen uitstaans met verzoekers profiel en is derhalve niet dienstig.

De kritiek dat de verwerende partij ten onrechte een intern vluchtalternatief inroept, mist feitelijke grondslag. De verzoekende partij stelt afkomstig te zijn uit het dorp Zerani gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar, welk dorp blijkens de informatie in het administratief dossier deel uitmaakt van het grootstedelijk gebied Jalalabad. Een intern vestigingsalternatief is *in casu* niet aan de orde in de mate dat uit bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad blijkt dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Het betoog aangaande de elementen die in rekening dienen te worden genomen bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienstig.

Algemene informatie over het risico op ondervoeding en voedselonzekerheid waaraan teruggekeerde Afghaanse vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) disproportioneel worden blootgesteld vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande, nu er geen concrete aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij in een dergelijke situatie dreigt terecht te komen bij terugkeer naar haar regio van herkomst.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS